

GRESSIDA COWELLOVÁ

KOUZELNÍCI
Z
PRADÁVNA

Kouzlo druhé šance

CRESSIDA COWELLOVÁ

KOUZELNÍCI
Z
PRADÁVNA

Kouzlo druhé šance

Tuhle knížku s láskou věnuji
nejmilejší CLEMENTINE.
- C. C.

Text and illustrations © Cressida Cowell, 2018
First published in Great Britain in 2018 by Hodder and Stoughton
Translation © Vratislav Kadlec, 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2019

ISBN 978-80-7529-726-6
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným doporučením
pro konečné prodejce.

Kouzelníci z PRADÁVNA

Kouzlo druhé šance

napsala a ilustrovala

CRESSIDA COWELLOVÁ

B R I O

V tomto příběhu
jsou dva hrdinové.

Dívka jménem Čára, která je
z kmene válečnicků, ale ovládá podivnou
a mocnou magii, co působí na železo.

A chlapec jménem Zar, který je
z kmene kouzelníků, ale má na dlani
jeziznamení, které nejspíš nejde odstranit.

námořní cesta k Poslednímu útočišti olbřinů

ú Z

DOBYTÁ

zátoka Lebek
věnice Ostrovůž

Sladká hač

BAHNAVÉ PLÁNĚ
(KAL)

ZAKLANOVO
KRÁLOVSTVÍ

Zetacencovo jezero

ROZOR
NEVSTUPOVAT

OLBŘÍMSKO
JEZEŇ HORY

HRAD SMRT

útesy Věčnosti

Západní vír

EMÍ

VÁLEČNÍKY

cesta k hlavnímu městu

VÁLEČNICKÉ ŘÍŠE

Sladká hať

VÁLEČNICKÁ ŘÍŠE

SYCHORAXINO

KRÁLOVSTVÍ

nová zeď královny Sychoraxy (postavená na zříceninách)

PRALES

tě přechází

Dravá řeka

Kdysi
tu žili
obři...

Prolog

Představte si věk obrů.

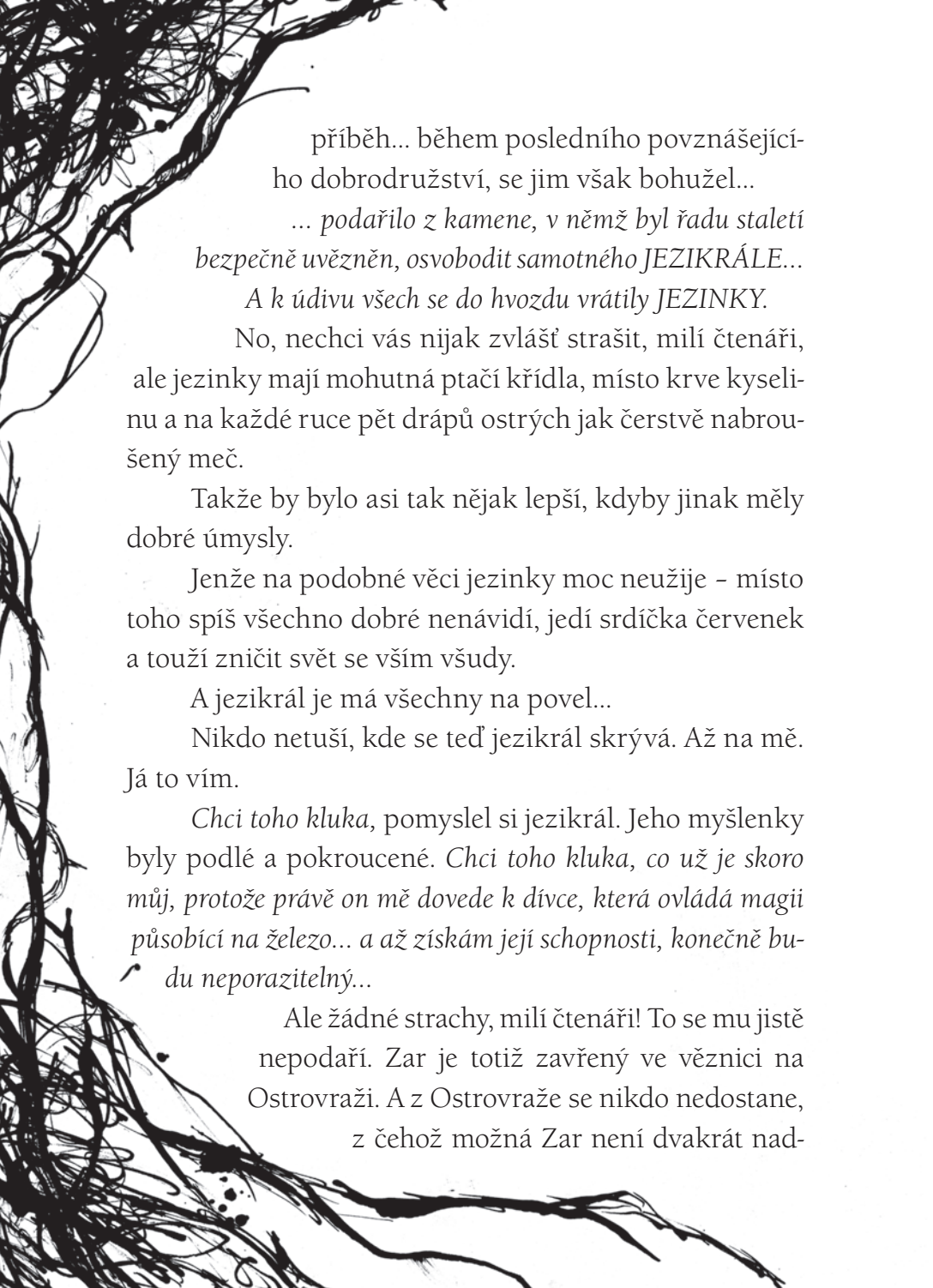
Bylo to dávno pradávno, na Britských ostrovech, které v té době ještě ani nevěděly, že jsou Britskými ostrovy. Celou zemi tehdy pokrýval hustý prales a v pralese žily dva druhy lidí, které proti sobě bojovaly.

KOUZELNÍCI, kteří zdejší hvozd obývali od nepaměti, jezdili na obrovských sněhopardech a magie pro ně byla stejně přirozená jako pro okolní lesy. A VÁLEČNÍCI, kteří se snažili magii vymýtit ohněm a mečem, aby mohli zakládat pevnosti a pole a budovat nový a modernější svět.

Válečníci vyhrávali, protože měli zbraně ukuté ZE ŽELEZA...

... a ŽELEZO bylo tím jediným, na co neúčinkovala magie.

Tohle je příběh chlapce z kmene kouzelníků a dívky z kmene válečníků, kteří byli veselí a plní naděje a měli spoustu dobrých nápadů, jenže byli od malička vychováváni, aby jeden druhého k smrti nenáviděli. Je to příběh o tom, jak se setkali a zjistili, že mohou být přáteli, a o tom, jak se naučili nahlížet na věc z perspektivy toho druhého. Bylo by hrozně fajn, kdyby to byl ŠŤASTNÝ

příběh... během posledního povznášejícího dobrodružství, se jim však bohužel...

... podařilo z kamene, v němž byl řadu staletí bezpečně uvězněn, osvobodit samotného JEZIKRÁLE...

A k údivu všech se do hvozdů vrátily JEZINKY.

No, nechci vás nijak zvlášť strašit, milí čtenáři, ale jezinky mají mohutná ptačí křídla, místo krve kyselinu a na každé ruce pět drápů ostrých jak čerstvě nabroušený meč.

Takže by bylo asi tak nějak lepší, kdyby jinak měly dobré úmysly.

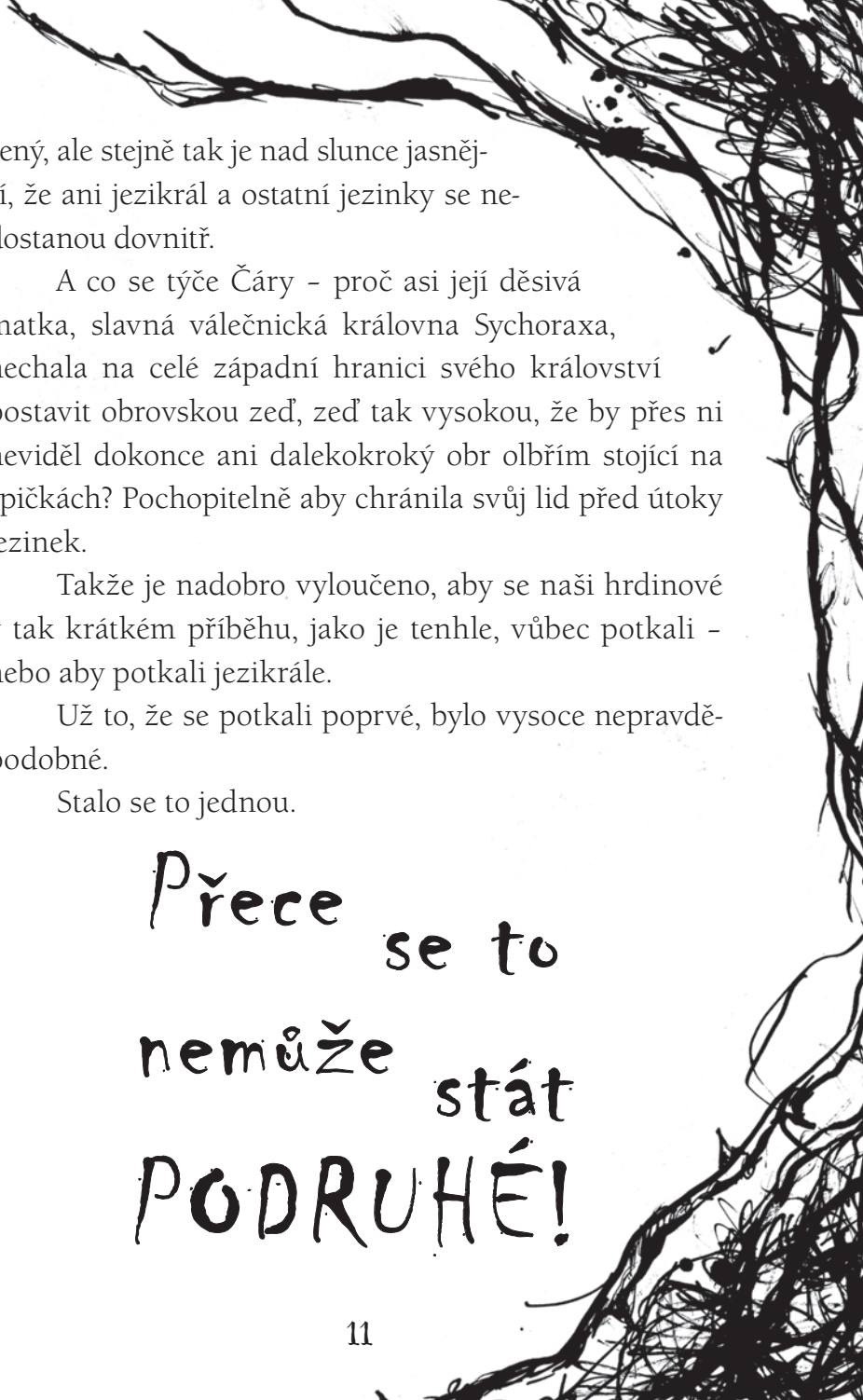
Jenže na podobné věci jezinky moc neužije - místo toho spíš všechno dobré nenávidí, jedí srdíčka červenek a touží zničit svět se vším všudy.

A jezikrál je má všechny na povel...

Nikdo netuší, kde se teď jezikrál skrývá. Až na mě. Já to vím.

Chci toho kluka, pomyslel si jezikrál. Jeho myšlenky byly podlé a pokroucené. Chci toho kluka, co už je skoro můj, protože právě on mě dovede k dívce, která ovládá magii působící na železo... a až získám její schopnosti, konečně budu neporazitelný...

Ale žádné strachy, milí čtenáři! To se mu jistě nepodaří. Zar je totiž zavřený ve věznici na Ostrovraži. A z Ostrovraže se nikdo nedostane, z čehož možná Zar není dvakrát nad-

šený, ale stejně tak je nad slunce jasnější, že ani jezikrál a ostatní jezinky se nedostanou dovnitř.

A co se týče Čáry - proč asi její děsivá matka, slavná válečnická královna Sychoraxa, nechala na celé západní hranici svého království postavit obrovskou zeď, zeď tak vysokou, že by přes ni neviděl dokonce ani dalekokrokový obr olbřím stojící na špičkách? Pochopitelně aby chránila svůj lid před útoky jezinek.

Takže je nadobro vyloučeno, aby se naši hrdinové v tak krátkém příběhu, jako je tenhle, vůbec potkali - nebo aby potkali jezikrále.

Už to, že se potkali poprvé, bylo vysoce nepravděpodobné.

Stalo se to jednou.

Přece se to
nemůže stát
PODRUHÉ!

Jsem jednou z postav
tohoto příběhu...

Všechno vidím, všechno vím,
ale kdo jsem, to vám nepovím.

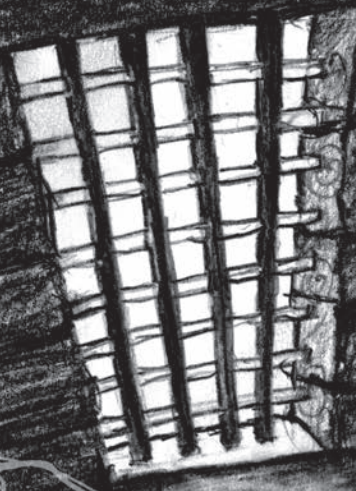
Jestě jste to
NEUHÁDLI?

Vykročte po inkoustové stezce
tohoto příběhu.

(A neztraťte se,
zdejší lesy jsou **NEBEZPEČNÉ.**)

ČÁST
první
Útěk

VĚZNICE

OSTROVRAŽ

Lesy kolem ostrovražské věznice
zaplavilo moře a zdejší vody jsou
plné břéptahýlů, krvelačných
krhačousů a ploutvobřítů.

Na cimbuří jsou ječící lebky.

Z děsivé věznice na
OSTROVRAŽI

se NIKDO nedostane

zátoka
Lebek

1. Z Ostrovraže nikdo neuteče

B ylo asi čtvrt hodiny po půlnoci a čtyři týdny před předvečerem Zimkonců a na rozpádajícím se podomácku upleteném laně, které viselo z okna nejtemnější věže Nápravného zařízení pro převýchovu temných živlů a zlotřilých kouzelníků Ostrovraž (což je mimochodem jen dlouhé nóbl označení pro vězení – a ne lečjaké staré vězení, ale nejpřísněji střežené a nejlépe zabezpečené vězení v celém hvozdu), se nebezpečně pohupoval třináctiletý chlapec.

Chlapec se jmenoval Zar a vážně, ale jako fakt *vážně* by neměl dělat to, co právě dělal.

Měl by být VE vězení, a ne na něm ZVENČÍ viset, patnáct metrů nad mořskou hladinou.

Jenže Zar nebyl ten typ kluka, co by zvláště dbal na pravidla.

Zar nejdřív jednal a přemýšlel až pak – a právě tehle přístup ho také do ostrovražského nápravného zařízení přivedl a právě kvůli němu si vysloužil pověst toho nejneposlušnějšího a nejdivočejšího hochy, jaký se v království kouzelníků narodil za poslední čtyři generace.